

havn, siger jeg, at jeg tror ikke, det ærede Medlem kan anføre dette som Bevis. Forholdet er vistnok, at i København gaar de fleste Sparepenge og de fleste tjente Penge ikke ind i Sparekasserne, men i Banker og i Aktier. Det er derimod ikke Tilfældet paa Landet; og at jeg har Ret i denne Opfattelse, synes jeg, noget andet tyder paa, noget, som det ærede Medlem kunde erkynnde sig om, nemlig hvad Merindkomstskatten har givet i Statskassen. Det ærede Medlem vil se, at den aldeles overvejende Del af Merindkomstskatten er kommet ind i København og i de store Byer, og deraf følger igen, at de store Krigsfortjenester er gaaet til Byerne, navnlig til København, hvor langt de fleste af de største Kapitalister findes.

Det er mit Raad til alle mine Kolleger, at vi viser Resignation overalt, hvor det er muligt, Tiderne er alvorlige og truende, lad os være enige om at løfte i Flok og hjælpes ad med at bære vort Folk og Fædreland ud af de vanskelige Tider.

Til Slutning ønsker jeg blot at omtale et lille lokalt Spørgsmaal. For ikke at komme i Modsætning med mig selv, vil jeg straks sige, at det absolut ikke koster Penge. Det drejer sig om Toggangen paa Banerne i Syd- og Sydvestsjælland. Før Krigen havde vi 6 Tog daglig i hver Retning fra Skelskør, dels over Slagelse og dels over Næstved, foruden en hel Del Ekstratog paa Strækningen Slagelse—Næstved, fordi der her altid er overfyldt med Gods. Nu har vi kun 3 Tog i hver Retning, altsaa kun det halve. Det skal jeg ikke beklage mig over, for det kan vist ikke være anderledes, saaledes er Forholdet rundt omkring i Landet. Det, jeg beklager mig over, er, at Forbindelsen er indrettet saaledes, at man for at køre de omtrent 14 Mil fra Skelskør til København maa være 6—7 Timer under Vejs, og ærede Medlemmer vil vistnok indrømme mig, at det er en lang Tid. Hvis det ikke kunde være anderledes, uden at der indsattes nye Tog, hvad der vilde koste Penge og muligvis skabe Forstyrrelse, skulde jeg ikke have fremsat mit Krav. Alt, hvad jeg forlanger, er nogle faa Ændringer, saa at vi kan faa en nogenlunde rimelig Forbindelse; jeg forlanger ikke at faa Forbindelse med Hurtigtogene paa Hovedlinien, skønt det maaske nok kunde lade sig gøre uden større Ulempe. Naar man skal rejse fra Skelskør ind til København, kan man, naar man afrejser fra Skelskør om Morgen Kl. 6⁴⁰, være her inde Kl. 12^{1/2}, hvis

Toget da ikke er forsinket, men skal man hjem samme Dag, maa man rejse herfra senest Kl. 2⁵⁸, og hvis man rejser over Næstved Kl. 2³⁵ for at være i Skelskør om Aftenen Kl. 9—10; man har altsaa kun 2—3 Timers Ophold i København, og paa den Tid kan man ikke faa udrettet meget. Jeg skal ikke opholde det høje Ting med en Beskrivelse af, hvilke Ændringer jeg ønsker i Togplanen, men jeg skal tillade mig at tilstille Ministeriet for offentlige Arbejder eller Jernbanebestyrelsen et Forslag til Ændring i Togplanen, som jeg mener vil blive tilfredsstillende, en Ændring, der ikke vil gribe forstyrrende ind i Toggangen, og som ikke vil kræve noget som helst Offer, og jeg haaber derfor, den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil være mig behjælpelig med at faa det paagældende Forslag gennemført.

Martin Hansen: Under den Debat, som forleden udviklede sig angaaende den midlertidige Smørordning, fremkom det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) med en kort Bemærkning, hvori han udtalte, at den Erklæring, Venstre havde udsendt, var Udtryk for en daarlig Samvittighed. Hvis der skal være nogen Mening i denne Udtalelse, maa den vel forstaas saadan, at Venstre paa Grund af den Stilling, det har indtaget i Krigsaarene, trængte til at faa en Fjer i Hatten til at pynte sig med til det kommende Valg. Dette maa have været det ærede Medlems Tanke. Det ærede Medlem udtalte ogsaa i sin Finanslovtale, at Loven af 7. August var givet for at sætte Indenrigsministeren i Stand til at tage samfundsmæssige Hensyn i Stedet for rent egoistiske. Jeg tror derfor, det vil have sin Interesse at se lidt paa, hvordan de forskellige Partier har taget samfundsmæssige Hensyn, thi jeg har altid ment — klogere er jeg ikke —, at det netop var Lovgivningsmagtens Op-gave at tage samfundsmæssige Hensyn ved de Love, som den giver, saa at hele Folkets Tarv fremmes og ikke de enkelte Klassers. Der er derfor intet nyt i det, at denne Lov skulde tage samfundsmæssige Hensyn, det skal alle Love, som vi giver her, men jeg er enig i de Betragtninger, som er fremkommet fra adskillige Talere, at det ikke er tilstrækkeligt, at man taler om samfundsmæssige Hensyn, der skal Handling og Gerning til. Man skal jo kende Træet paa dets Frugter, siger det gamle Ord, og jeg tror ogsaa,